WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (czwarta izba)
z dnia 1 lutego 2006 r.*

W sprawach połączonych T-466/04 i T-467/04

Elisabetta Dami, zamieszkała w Mediolanie (Włochy), reprezentowana przez adwokatów P. Beduschiego oraz S. Giudici,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowanemu przez A. Folliarda-Monguirala, działającego w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą OHIM było:

The Stilton Cheese Makers Association, z siedzibą w Surbiton, Surrey (Zjednoczone Królestwo),

* Język postępowania: francuski.

mających za przedmiot dwie skargi na decyzje Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 20 września 2004 r. (sprawy R 973/2002-2 i R 982/2002-2), wydane w postępowaniu w sprawie sprzeciwu między Elisabettą Dami a The Stilton Cheese Makers Association,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (czwarta izba),

w składzie: H. Legal, prezes, P. Lindh i V. Vadapalas, sędziowie,
sekretarz: B. Pastor, zastępca sekretarza,

po zapoznaniu się ze skargami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniu 19 listopada 2004 r.,

po zapoznaniu się z postanowieniem prezesa czwartej izby Sądu z dnia 2 maja 2005 r. w przedmiocie połączenia spraw T-466/04 i T-467/04,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 10 czerwca 2005 r.,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 27 października 2005 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 W dniu 13 października 1999 r., na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1), z późn. zm., skarżąca Elisabetta Dami złożyła w Urzędzie Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego.

2 Znak towarowy, o którego rejestrację wniesiono, to słowny znak towarowy GERONIMO STILTON.

3 Towary i usługi, dla których wniesiono o rejestrację, należą do klas 16, 25, 28, 29, 30 i 41 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., zrewidowanego i zmienionego.

4 Towary należące do klas 29 i 30 odpowiadają, dla każdej z tych klas, następującemu opisowi:

— klasa 29: „mięso; ryby; małże i skorupiaki nieżywe; drób i dziczyzna; ekstrakty mięsne; mięso puszkowane; owoce i warzywa konserwowane, suszone i gotowane; galaretki; dżemy; jajka; mleko; produkty mleczne; nabiał; sery; masło; jogurt; napoje mleczne; jadalne oleje i tłuszcze; pikle; konserwy z owocami; konserwy z warzywami; konserwy mięsne; konserwy rybne",

— klasa 30: „masa na ciasto; ciasta, cukierki; kawa; herbata; kakao; cukier; ryż; tapioka; substytuty kawy; mąka; produkty zbożowe; chleb; biszkopty; ciasta; ciastka; pralinki; lody spożywcze; miód; syrop; pieprz; ocet; sosy; przyprawy; lód; napoje kawowe, kakaowe i czekoladowe".

5 W dniu 5 czerwca 2000 r. zgłoszenie znaku towarowego zostało opublikowane w *Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych* nr 45/00.

6 W dniu 5 września 2000 r., na podstawie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, The Stilton Cheese Makers Association wniosło sprzeciw wobec rejestracji zgłoszonego znaku towarowego dla towarów należących do klas 16, 29 i 30. Na poparcie sprzeciwu wnoszący sprzeciw powołał się na znaki towarowe zarejestrowane w kilku państwach członkowskich, odpowiadające słowu „stilton" i odnoszące się do produktów mlecznych.

7 Decyzją z dnia 30 września 2002 r. Wydział Sprzeciwów OHIM uznał sprzeciw w odniesieniu do towarów należących do klas 29 i 30 oraz odrzucił sprzeciw w pozostałym zakresie.

8 W dniu 29 listopada 2002 r., na podstawie art. 59 rozporządzenia nr 40/94, skarżąca wniosła odwołanie od decyzji, które zostało przypisane Drugiej Izbie Odwoławczej OHIM i któremu została nadana sygnatura R 982/2002-2. Wniosła ona do Izby Odwoławczej o odrzucenie sprzeciwu nie tylko w stosunku do towarów należących do klasy 16, ale również w odniesieniu do towarów należących do klas 29 i 30.

9 W tym samym dniu wnoszący sprzeciw również wniósł odwołanie od tej samej decyzji, przy czym odwołaniu temu nadano sygnaturę R 973/2002-2 i przypisano je również Drugiej Izbie Odwoławczej OHIM. Do wspomnianej Izby Odwoławczej wniósł on o uwzględnienie sprzeciwu nie tylko w stosunku do towarów z klas 29 i 30, ale również w odniesieniu do towarów należących do klasy 16.

10 Strony czterokrotnie złożyły wspólne wnioski o zawieszenie postępowania w sprawie R 973/2002-2. Izba Odwoławcza uwzględniła te wnioski. Nawet jeśli formalnie sprawy te nie zostały połączone przez Izbę Odwoławczą, wspólne wnioski o zawieszenie postępowania odwoławczego złożone w sprawie R 973/2002-2 zostały potraktowane jako rozciągające się również na postępowanie odwoławcze w sprawie R 982/2002-2. W zakresie czwartego wniosku o zawieszenie postępowania w powiadomieniu datowanym na dzień 2 kwietnia 2004 r. Izba Odwoławcza wskazała następująco:

„Potwierdzamy Państwu, że postępowanie zostało zawieszone na okres dwóch miesięcy do dnia 5 czerwca 2004 r. Biorąc pod uwagę wcześniejsze wnioski, ten

okres zawieszenia zostanie uznany za ostateczny, chyba że strony mogą przedstawić wyjątkowe okoliczności uzasadniające dalsze zawieszenie".

11 Pismem z dnia 3 czerwca 2004 r. skarżąca wniosła o ograniczenie wykazu towarów oznaczonych zgłoszonym znakiem towarowym w taki sposób, aby, po pierwsze, w ramach klasy 29, wykreślić odniesienie do „nabiału i serów" i, po drugie, w ramach klasy 30 dodać uściślenie: „[z] wyłączeniem wszystkich artykułów żywnościowych lub napojów wyprodukowanych na bazie serów".

12 Pismem z dnia 4 czerwca 2004 r. strony wspólnie wniosły do Izby Odwoławczej o zawieszenie postępowania. Zgodnie z tym pismem strony oświadczyły również, po pierwsze, odnosząc się do treści pisma z dnia 3 czerwca 2004 r., że skarżąca „wniosła o zmianę specyfikacji towarów w ramach tego zgłoszenia znaku towarowego" oraz, po drugie, że „stanowisko [wnoszącego sprzeciw jest] następujące: z chwilą gdy [...] specyfikacja towarów w ramach tego zgłoszenia [zostanie zmieniona] celem [wykreślenia] dla klasy 29 [odniesienia do] »serów, produktów mlecznych« i do »produktów obejmujących 'produkty mleczne' w szerokim rozumieniu, w szczególności mleko, masło, napoje mleczne i jogurty« oraz [wykreślenia] dla »klasy 30 [...] [odniesienia do] wszystkich artykułów żywnościowych i napojów zawierających ser lub wyprodukowanych na bazie sera, sprzeciw zostanie wycofany«".

13 Pismem z dnia 15 czerwca 2004 r. Izba Odwoławcza poinformowała strony o tym, że pismo z dnia 4 czerwca 20004 r. interpretuje ona jako wspólny wniosek o ograniczenie wykazu towarów oznaczonych zgłoszonym znakiem towarowym i w konsekwencji przedstawiła stronom wykaz ograniczony zgodnie z tym wnioskiem. W tym samym piśmie Izba Odwoławcza dodała również, że «w przypadku gdyby [wnoszący sprzeciw] wycofał sprzeciw", strony zostaną wezwane do wskazania, przed dniem 14 lipca 2004 r., czy zawarły one ugodę co do podziału kosztów poniesionych w związku z postępowaniem w sprawie sprzeciwu

i postępowaniem odwoławczym. Uściśliła ona, że w braku takiej ugody Izba orzeknie co do podziału kosztów postępowania.

14 Pismem z dnia 16 czerwca 2004 r. skarżąca wniosła do Izby Odwoławczej o zmianę interpretacji, którą wydawało się zawierać pismo z dnia 15 czerwca 2004 r., i o potwierdzenie, że jedynym dokonanym ograniczeniem wykazu towarów oznaczonych zgłoszonym znakiem towarowym jest to wskazane w piśmie z dnia 3 czerwca 2004 r. Skarżąca podtrzymała, że pismo z dnia 4 czerwca 2004 r. stanowiło jedynie wspólny wniosek o zawieszenie postępowania odwoławczego z uwagi na rozbieżność woli stron, ponieważ wnoszący sprzeciw zażądał dalszych zmian niż te wskazane w piśmie z dnia 3 czerwca 2004 r.

15 Pismem z dnia 23 czerwca 2004 r. Izba Odwoławcza odrzuciła ten wniosek. Przede wszystkim przypomniała ona, że wniosek o ograniczenie wykazu towarów oznaczonych zgłoszonym znakiem towarowym nie może zostać wycofany, ponieważ stał się on wiążący. Następnie stwierdziła ona, że sformułowanie zawarte we wspólnym piśmie stron z dnia 4 czerwca 2004 r., a mianowicie „w przypadku gdy specyfikacja zostanie zmieniona [...], sprzeciw zostanie wycofany", może zostać zrozumiane wyłącznie jako wniosek o ograniczenie wspomnianego wykazu. Ponadto z uwagi na fakt, że strony podpisały i wysłały pismo wspólnie, stwierdziła ona, że skarżąca pisemnie wyraziła swoją zgodę na taki warunek. Izba Odwoławcza uznała zatem, że po prostu przychyliła się do wspólnego wniosku stron o powiadomienie, że ograniczenie wykazu towarów oznaczonych zgłoszonym znakiem towarowym zostało zatwierdzone bez zmian.

16 Pismem z dnia 1 lipca 2004 r. wnoszący sprzeciw ponownie poinformował Izbę Odwoławczą, że zamierza wycofać swój sprzeciw, jeżeli, i tylko w takim przypadku, wykaz towarów oznaczonych zgłoszonym znakiem towarowym zawarty w piśmie Izby Odwoławczej z dnia 15 czerwca 2004 r. nie zostanie zmieniony.

17 Pismem z dnia 23 lipca 2004 r. wnoszący sprzeciw wezwał Izbę Odwoławczą, aby potwierdziła, że wspomniany wykaz został ostatecznie ograniczony zgodnie z treścią pisma Izby Odwoławczej z dnia 15 czerwca 2004 r.

18 Pismem z dnia 29 lipca 2004 r. Izba Odwoławcza potwierdziła, że zatwierdzonym ograniczeniem wspomnianego wykazu jest to, które zostało wskazane w piśmie z dnia 15 czerwca 2004 r. i w konsekwencji, że sprzeciw należy uznać za wycofany.

19 Decyzjami wydanymi w dwóch sprawach w dniu 20 września 2004 r. (zwanymi dalej „zaskarżonymi decyzjami") Izba Odwoławcza stwierdziła, że uznając, iż wycofanie sprzeciwu zakończyło postępowanie w sprawie, jedyną pozostałą do rozpatrzenia kwestią jest podział kosztów z uwagi na to, że strony nie zawarły ugody. W tym zakresie zgodnie z art. 81 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94 nakazała ona każdej ze stron poniesienie własnych kosztów związanych z postępowaniem w sprawie sprzeciwu i postępowaniem odwoławczym.

Żądania stron

20 Strona skarżąca wnosi do Sądu w każdej ze spraw o:

— ustalenie, że pismo z dnia 4 czerwca 2004 r. skierowane do OHIM i podpisane wspólnie przez skarżącą i wnoszącego sprzeciw nie zawiera oświadczenia

zmierzającego do zakończenia postępowania przed Izbą Odwoławczą, a jedynie wniosek o zawieszenie tego postępowania,

— stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji i przekazanie sprawy Izbie Odwoławczej OHIM do ponownego rozpoznania,

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

21 OHIM wnosi do Sądu w każdej ze spraw o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji,

— nakazanie każdej ze stron w postępowaniu przed Sądem poniesienie własnych kosztów.

Co do prawa

Argumenty stron

22 Skarżąca podnosi, że Izba Odwoławcza błędnie stwierdziła, że strony dały wyraz wspólnej woli zakończenia postępowania przed OHIM. Potwierdza ona w tym

względzie, że wspólne pismo stron z dnia 4 czerwca 20004 r. stanowiło zwykły wniosek o zawieszenie postępowania z zamiarem zawarcia ugody w zakresie towarów, które należało wykreślić z wykazu towarów oznaczonych zgłoszonym znakiem towarowym.

23 Natomiast wspomniane pismo nie zawierało jakiegokolwiek oświadczenia zmierzającego do zakończenia postępowania przed Izbą Odwoławczą. Przeciwnie, wynikało z niego jasno, że strony nie zawarły ugody mającej na celu zakończenie postępowania. Po pierwsze, pismo to ukazywało, że pismem z dnia 3 czerwca 20004 r. skarżąca przedstawiła Izbie Odwoławczej wniosek o ograniczenie wykazu oznaczonych towarów zgodnie z ugodą zawartą z wnoszącym sprzeciw w dniu 22 grudnia 2003 r. Po drugie, wyjaśniało ono, że wnoszący sprzeciw, przyjmując do wiadomości ten wniosek o ograniczenie, wskazał, że wycofa sprzeciw jedynie, gdy pewne inne towary, których nie obejmowała wspomniana ugoda, również zostaną wykreślone z omawianego wykazu.

24 Skarżąca wnioskuje z tego, że Izba Odwoławcza niewłaściwie zinterpretowała wniosek o zawieszenie postępowania złożony przez strony w postępowaniu przed OHIM.

25 OHIM stwierdza, że skarga jest zasadna i że należy stwierdzić nieważność zaskarżonych decyzji. Podnosi on, że w orzecznictwie uznano dopuszczalność takiego żądania [wyroki Sądu z dnia 30 czerwca 2004 r. w sprawie T-107/02 GE Betz przeciwko OHIM — Atofina Chemicals (BIOMATE), Zb.Orz. str. II-1845, pkt 32–36, oraz z dnia 4 maja 2005 r. w sprawie T-22/04 Reemark przeciwko OHIM — Bluenet (Westlife), Zb.Orz. str. II-1559, pkt 16–19].

26 Co do istoty sprawy stwierdza on, za przykładem skarżącej, że pismo z dnia 4 czerwca 2004 r. zawiera jedynie wspólny wniosek stron o zawieszenie

postępowania. W konsekwencji uważa on, że dokonując ograniczenia wykazu towarów oznaczonych zgłoszonym znakiem towarowym, Izba Odwoławcza naruszyła art. 44 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94.

Ocena Sądu

W przedmiocie dopuszczalności żądań stron

27 Na wstępie należy wskazać, że w pierwszym żądaniu skarżąca wnosi do Sądu o ustalenie, że skierowane do OHIM pismo z dnia 4 czerwca 2004 r., podpisane wspólnie przez strony, nie zawiera oświadczenia zmierzającego do zakończenia postępowania przed Izbą Odwoławczą, a jedynie wniosek o zawieszenie tego postępowania. Żądanie to nie ma charakteru odrębnego w stosunku do drugiego żądania skarżącej, zmierzającego do stwierdzenia nieważności zaskarżonych decyzji, gdyż stanowi argument na jego poparcie. W konsekwencji nie ma potrzeby orzekać w przedmiocie tego żądania jako takiego.

28 Natomiast OHIM w pierwszym żądaniu wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji.

29 W tym zakresie należy przypomnieć, że w ramach postępowania dotyczącego skargi na decyzję izby odwoławczej wydanej w postępowaniu w sprawie sprzeciwu OHIM

nie ma uprawnienia — poprzez przyjęte przed Sądem stanowisko — do zmiany granic sporu, które wynikają z roszczeń, odpowiednio, zgłaszającego i wnoszącego sprzeciw [wyrok Trybunału z dnia 12 października 2004 r. w sprawie C-106/03 P Vedial przeciwko OHIM, Rec. str. I-9573, pkt 26, utrzymujący w postępowaniu odwoławczym w mocy wyrok Sądu z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie T-110/01 Vedial przeciwko OHIM — France Distribution (HUBERT), Rec. str. II-5275; ww. wyrok w sprawie Westlife, pkt 16, oraz wyrok Sądu z dnia 15 czerwca 2005 r. w sprawie T-186/04 Spa Monopole przeciwko OHIM — Spaform (SPAFORM), Zb.Orz. str. II-2333, pkt 19].

30 Z orzecznictwa tego nie wynika jednak, że OHIM jest zobowiązany wnosić o oddalenie skargi na decyzję jednej z jego izb odwoławczych. W istocie, skoro OHIM nie ma czynnej legitymacji wymaganej do wniesienia skargi na decyzję jednej z izb odwoławczych, to nie może być on za każdym razem zobowiązany do obrony wszystkich zaskarżonych decyzji izb odwoławczych czy też do żądania bezwzględnie oddalenia wszystkich skierowanych przeciwko takim decyzjom skarg (ww. wyrok w sprawie BIOMATE, pkt 34; ww. wyrok w sprawie Westlife, pkt 17, oraz ww. wyrok w sprawie SPAFORM, pkt 20).

31 W tych okolicznościach nic nie stoi na przeszkodzie, aby OHIM przyłączył się do żądania strony skarżącej lub wręcz poprzestał na pozostawieniu rozstrzygnięcia uznaniu Sądu, przedstawiając wszystkie argumenty, jakie uzna za właściwe celem udzielenia Sądowi wyjaśnień [ww. wyrok w sprawie BIOMATE, pkt 36, oraz wyrok Sądu z dnia 25 października 2005 r. w sprawie T-379/03 Peek & Cloppenburg przeciwko OHIM (Cloppenburg), Zb.Orz. str. II-4633, pkt 22].

32 OHIM nie może natomiast formułować żądań mających na celu stwierdzenie nieważności lub zmianę decyzji izby odwoławczej w kwestii, która nie została podniesiona w skardze, ani też przedstawiać zarzutów, które nie zostały podniesione w skardze (ww. wyrok w sprawie Vedial przeciwko OHIM, pkt 34, oraz ww. wyrok w sprawie Cloppenburg, pkt 22).

33 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że OHIM przedstawił wyłącznie argumenty na poparcie żądań skarżącej, zdaniem której Izba Odwoławcza błędnie stwierdziła, że strony dały wyraz wspólnej woli zakończenia postępowania przed OHIM. W konsekwencji wniesione przez OHIM żądanie i argumenty przedstawione na jego poparcie są dopuszczalne, o ile nie wykraczają poza zakres żądań i argumentów przedstawionych przez skarżącą.

Co do istoty sprawy

34 Na poparcie skargi skarżąca, wspierana przez OHIM, utrzymuje, że Izba Odwoławcza niesłusznie uznała, iż strony dały wyraz wspólnej woli zakończenia postępowania przed OHIM. W tym zakresie należy wskazać, że zaskarżone decyzje nie wskazywały w wyraźny sposób, że postępowanie zostało zakończone.

35 Jednakże należy stwierdzić, że orzekając o podziale kosztów postępowania przed OHIM w oparciu o założenie, zgodnie z którym „wycofanie sprzeciwu zakończyło postępowanie w sprawie" (zob. uzasadnienie zawarte odpowiednio w motywach 20 i 21 zaskarżonych decyzji), Izba Odwoławcza postanowiła w domyślny sposób o zamknięciu postępowania.

36 Mimo że wyżej wskazane uzasadnienie nie jest precyzyjne, przedstawienie faktów dotyczących przebiegu postępowania i w szczególności wymiany pism pomiędzy

stronami a Izbą Odwoławczą (zob. odpowiednio motywy 9–18 i 10–19 zaskarżonych decyzji) jest wystarczająco szczegółowe, aby umożliwić Sądowi zrozumienie i ustalenie przyczyn, dla których Izba Odwoławcza uznała, że skarżąca ograniczyła zgłoszenie znaku towarowego, a wnoszący sprzeciw w odpowiedzi go wycofał.

37 Należy zatem zbadać, czy w niniejszej sprawie Izba Odwoławcza mogła zasadnie wnioskować, że strony posiadały wspólną wolę zakończenia zawisłego przed nią postępowania. W tym zakresie należy wskazać, że jeśli chodzi o przesłanki i procedurę złożenia wniosku o częściowe lub całościowe wycofanie wniosku o rejestrację znaku towarowego lub sprzeciwu przed OHIM, art. 44 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 przewiduje, że zgłaszający może w każdej chwili wycofać zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego lub ograniczyć zawarty w nim wykaz towarów lub usług.

38 Ponadto zgodnie z zasadą 20 ust. 5 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 (Dz.U. L 303, str. 1), jeżeli zgłaszający ogranicza wykaz towarów i usług na podstawie art. 44 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94, OHIM powiadamia o tym stronę wnoszącą sprzeciw i wzywa ją do określenia, w terminie, który może jej wyznaczyć, czy podtrzymuje sprzeciw i, jeśli tak, w stosunku do których pozostałych towarów i usług.

39 Zgodnie z orzecznictwem przewidziane w tym przepisie uprawnienie do ograniczenia wykazu towarów i usług należy wyłącznie do zgłaszającego wspólnotowy znak towarowy, który może w każdej chwili skierować taki wniosek do OHIM. W tym kontekście całkowite lub częściowe wycofanie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego musi zostać dokonane w sposób wyraźny i bezwarunkowy [wyrok Sądu z dnia 27 lutego 2002 r. w sprawie T-219/00 Ellos przeciwko OHIM (ELLOS), Rec. str. II-753, pkt 61].

40 Wreszcie, o ile prawdą jest, że prawodawca nie przewidział wyraźnie możliwości wycofania sprzeciwu, ponieważ art. 44 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 dotyczy jedynie wycofania zgłoszenia znaku towarowego, Sąd orzekł już wcześniej, że zgodnie z logiką tego rozporządzenia z uwagi na to, że zgłaszający znak towarowy i wnoszący sprzeciw mają takie same prawa w postępowaniu w sprawie sprzeciwu, należy uznać, że ta równość rozciąga się również na uprawnienie do wycofania pism procesowych [postanowienia Sądu z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie T-10/01 Lichtwer Pharma przeciwko OHIM — Biofarma (Sedonium), Rec. str. II-2225, pkt 15, oraz z dnia 9 lutego 2004 r. w sprawie T-120/03 Synopharm przeciwko OHIM — Pentafarma (DERMAZYN), Rec. str. II-509, pkt 19].

41 W niniejszej sprawie Sąd wskazuje, że twierdzenie Izby Odwoławczej, zgodnie z którym strony wyraziły wspólną wolę zakończenia postępowania, wykazuje brak podstawy faktycznej.

42 W istocie należy przede wszystkim wskazać, że jedynym wyraźnym i bezwarunkowym wnioskiem o ograniczenie wykazu towarów oznaczonych zgłoszonym znakiem towarowym jest ten przedstawiony w piśmie skarżącej z dnia 3 czerwca 2004 r.

43 Następnie, wbrew wymogom wskazanym w wyżej wymienionym orzecznictwie, wspólne pismo stron z dnia 4 czerwca 2004 r. nie zawiera jakiegokolwiek wyraźnego i bezwarunkowego wniosku o częściowe wycofanie zgłoszenia znaku towarowego lub o wycofanie sprzeciwu.

44 Jeśli chodzi o treść wspomnianego pisma, skarżąca i OHIM słusznie twierdzą, że zawiera ono wyłącznie wspólny wniosek o zawieszenie postępowania przed Izbą

Odwoławczą. W istocie jedyny wyraźny wniosek skierowany do Izby Odwoławczej w tym piśmie brzmi następująco:

„W imieniu obu stron niniejszym wnosimy o zawieszenie postępowania odwoławczego".

45 Zresztą wspomniane pismo wskazuje wyłącznie na brak zgodności pomiędzy stanowiskiem skarżącej, wyrażonym w piśmie z dnia 3 czerwca 2004 r., a stanowiskiem wnoszącego sprzeciw w przedmiocie ograniczenia wykazu towarów oznaczonych zgłoszonym znakiem towarowym.

46 Ponadto stwierdzenia, że pismo z dnia 4 czerwca 2004 r. zawiera wspólny wniosek stron o zawieszenie postępowania i jednocześnie, że zawiera ono wniosek o zakończenie postępowania, są sprzeczne, ponieważ wniosek o zawieszenie postępowania staje się bezprzedmiotowy w przypadku wycofania sprzeciwu.

47 Stwierdzenie, zgodnie z którym pismo z dnia 4 czerwca 2004 r. zawiera jedynie wniosek o zawieszenie postępowania, znajduje poparcie w zdarzeniach zaistniałych po złożeniu tego wniosku. W istocie z akt sprawy wynika, że strony już wcześniej kilkakrotnie skorzystały z zawieszenia postępowania celem umożliwienia im zawarcia ugody. W komunikacie z dnia 2 kwietnia 2004 r., postanawiając po raz czwarty o zawieszeniu postępowania, Izba Odwoławcza podkreśliła, że „z uwagi na wcześniejsze wnioski ten okres zawieszenia zostanie uznany za ostateczny, chyba że strony [mogą] przedstawić wyjątkowe okoliczności uzasadniające dalsze zawieszenie". Tak więc to właśnie w tym kontekście należy interpretować pismo z dnia 4 czerwca 2004 r., tj. w ten sposób, że z uwagi na to, iż Izba Odwoławcza zasygnalizowała stronom, że co do zasady nie uwzględni ona dalszych wniosków o zawieszenie postępowania, strony próbowały przedstawić wyjątkowe okoliczności uzasadniające dalsze zawieszenie postępowania w niniejszej sprawie.

48 Ponadto żaden z dokumentów zawartych w aktach sprawy nie pozwala na stwierdzenie, że następnie miało miejsce zawarcie ugody uzasadniającej zakończenie postępowania. Przeciwnie, wymiana korespondencji pomiędzy stronami, która miała miejsce po piśmie z dnia 4 czerwca 2004 r., a przed wydaniem zaskarżonych decyzji, wskazuje na dalszy brak zgodności w przedmiocie ograniczenia wykazu towarów oznaczonych zgłoszonym znakiem towarowym, którego powinna dokonać skarżąca, aby wnoszący sprzeciw zgodził się na jego wycofanie.

49 W piśmie z dnia 15 czerwca 2004 r., w odpowiedzi na wspólne pismo stron z dnia 4 czerwca 2004 r., Izba Odwoławcza poinformowała strony — zgodnie ze stanowiskiem wnoszącego sprzeciw, jednakże bez zapytania się skarżącej o wyrażenie zgody na taką interpretację — o tym, co zrozumiała jako wspólne stanowisko stron odnoszące się do ograniczenia towarów oznaczonych zgłoszonym znakiem towarowym.

50 W konsekwencji skarżąca w piśmie z dnia 16 czerwca 2004 r. zaprzeczyła wyrażeniu przez nią zgody na ograniczenie w takiej formie, jaka wynikała z powiadomienia Izby Odwoławczej z dnia 15 czerwca 2004 r. Przypomniała ona, że nie wyraziła zgody na inne ograniczenia niż te wskazane w jej piśmie z dnia 3 czerwca 2004 r. i w konsekwencji zażądała od Izby Odwoławczej zmiany pisma z dnia 15 czerwca 2004 r.

51 Mimo tego zaprzeczenia, w piśmie z dnia 23 czerwca 2004 r. Izba Odwoławcza potwierdziła swoją interpretację, zgodnie z którą chodziło tutaj o wniosek o ograniczenie oznaczonych towarów, bez skonsultowania ze stronami dokładnego zakresu pisma z dnia 4 czerwca 2004 r. Wskazała ona, że pismo to, z uwagi na jego treść i fakt, że zostało podpisane przez strony, mogło zostać zrozumiane wyłącznie jako wniosek o ograniczenie oznaczonych towarów oraz że taki wniosek z chwilą, w której staje się wiążący, nie może zostać wycofany.

52 Brak wyraźnej i bezwarunkowej zgody w zakresie zakończenia postępowania jest również widoczny ze względu na fakt, że w piśmie z dnia 1 lipca 2004 r. wnoszący

sprzeciw przypomniał, iż może on wycofać sprzeciw wyłącznie pod „formalnym warunkiem", że wykaz towarów oznaczonych zgłoszonym znakiem towarowym, taki jak wynika z pisma Izby Odwoławczej z dnia 15 czerwca 2004 r., nie zostanie zmieniony. Pismem z dnia 23 lipca 2004 r. wnoszący sprzeciw zażądał również od Izby Odwoławczej potwierdzenia, że wspomniane ograniczenie faktycznie zostało dokonane oraz że sprzeciw został uznany za wycofany.

53 Wreszcie mimo wyrażonej w piśmie z dnia 16 czerwca 2004 r. wyraźnej odmowy przez skarżącą ograniczenia wykazu towarów oznaczonych zgłoszonym znakiem towarowym zgodnie z żądaniem wnoszącego sprzeciw, pismem z dnia 29 lipca 2004 r., którego kopia została doręczona skarżącej, Izba Odwoławcza zapewniła wnoszącego sprzeciw, że „zatwierdzonym ograniczeniem jest to wskazane w naszym piśmie z [dnia 15 czerwca 2004 r.], a w konsekwencji sprzeciw zostaje uznany [za] wycofany". Wszakże z uwagi na stanowisko wyrażone przez skarżącą w piśmie z dnia 16 czerwca 2004 r. i w braku przedstawienia przez nią następnie wyraźnego odmiennego wniosku, Izba Odwoławcza nie miała jakichkolwiek podstaw, aby wyciągnąć taki wniosek.

54 Z powyższego wynika, że zaskarżone decyzje dotknięte są błędem faktycznym i w związku z tym należy stwierdzić ich nieważność.

W przedmiocie kosztów

55 Zgodnie z art. 87 ust. 2 regulaminu kosztami postępowania zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ stwierdza się nieważność decyzji Izby Odwoławczej i z tego tytułu należy uznać, że OHIM przegrał sprawę, należy — zgodnie z żądaniem skarżącej — obciążyć go poniesionymi przez nią kosztami.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

orzeka, co następuje:

1) **Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 20 września 2004 r. (sprawy R 973/2002-2 i R 982/2002-2).**

2) **OHIM zostaje obciążony kosztami postępowania.**

Legal Lindh Vadapalas

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 1 lutego 2006 r.

Sekretarz Prezes

E. Coulon H. Legal